

Дете да полюляшъ, майка да поспіе!“

А язе ѝ рекохъ на моя-та майка:

„Какъ си го родила, така си го люлай.“

Тогай на майка ми си ъ жалъ паднало,

Тогай майка мене люто ме прокълна:

„Яно, милна щерко, чедо да не чедишъ

Чедо да не чедишъ, въ рѣце да не видишъ,

Дур' не чуешъ, Яно, риба да запее

Риба да запее во църно-то море,

Каменъ да засвири отъ вишни планини,

Ка чуешъ, Яно, тогай чедо да чедишъ.“

Тогай та му веле на млади Стояна:

„Армасай съ, Стоянъ, дуръ си, Стоянъ, младо,

Дур' ми те сакаетъ тѣ малки моми;

Ела ти съ молямъ да не ме исплдишъ,

Изметъ ке ти чина, 'лѣб-о да ти ядамъ.“

Нель си съ армаса Стоянъ, млади Стоянъ

Та малка девойка Енка Призренчанка,

И си съ армаса и армасъ чин'а,

Свадба съ зафати, сватови съ собраха

Сватови съ собраха за невѣста ходатъ.

Въ къщи вонка Яна изметъ та си чине,

Бѣли пѣрсти кърше, дробни сѣлди роне:

„Боже, мили боже, колай да ми найдишъ,

Душа да ми земешъ, тува дан' ме найде

Това дан' ме найде млада-та невѣста!“

Та си съ промена Стоянъ, млади Стоянъ,

И ке си кинисатъ за млада невѣста,

Тога си извика негови-отъ си братъ:

„Брату, мили брату, колай да ѝ найдишъ,

На убава Яна, ти да ъ удавишъ,

Кога ке си дойдамъ съ млада-та невѣста,

Тука ак' ъ найдамъ, глава ке ти земамъ.“

Чудо ми съ чуди Янино деверче,

Какъ да си кайдиса убава-та Яна;

Тогай веле Янъ, веле и говоре:

„Айде снахо, айде мѣ да пойдиме.

Кай църно-то море метли да бериме;

Кога кя си дойде млада-та невѣста,

Метли си немаме с' ощо да ни смете.“